

[Svend E. Johansen.]

skriveren. Det skete beklageligvis ikke i dette Tilfælde, hvilket Kontorchef Heramb i Generaldirektoratet begrundede med, at Hovedkontrakten først skulde underskrives af Generaldirektoratet, hvorefter man vilde tilstille Jacobsen en Genpart. En Forretningsmand som f. Eks. Jacobsen vilde vel næppe i et privat Forretningsforetagende have ladet sig nøje hermed, men han slog sig til Taals med, at det vel var en Følge af den noget kinesiske Forretningsgang, der nu engang er offentlig Administration egen, der rides jo som Regel ikke den Dag, der sadles, og i Tillid til, at det var en Statsinstitution, han havde med at gøre, som han vel uden Risiko kunde vise den Tillid, man forlangte af ham, gik han uden Kontraktgenpart i Gang med at opføre sin Bygning paa det af ham lejede Areal, blandt andet fordi Bygningen skulde være færdig førstkommande Oktober Flyttedag samme Aar. Uden at vide det kan jeg tænke mig, at han netop som Forretningsmand har haft et lille Smil tilovers for den knirkende Forretningsgang, han her var ude for. Han fik ikke Brug for ret mange flere Smil i sit videre Forhold til Statsbanerne.

Kort Tid efter at Jacobsen havde paa-begyndt sin Bygning, konstaterede han, at en Benzinkiosk, der tilhørte en anden af Statsbanernes Lejere, en Grosserer Jarmund, ragede ca. 2½ m ind paa hans Grund. At Jacobsen blev forfærdet, siger sig selv. En Genpart af Kontrakten havde han ikke, saa det var ham ikke muligt at fastslaa, hvor Fejlen laa. Han henvendte sig selvfølgelig omgaaende i Generaldirektoratet for at faa Genparten udleveret eller i det mindste at faa Arealplanen at se, men ingen af Delene kunde lade sig gøre, og først efter ca. 2½ Maanedes Forløb fik han sin Kontraktgenpart, og Synet var ikke opmuntrende: Arealplanen var ikke blot en anden Arealplan end den, han havde kontraheret med Banerne om, men den var yderligere raderet netop paa det Sted, hvor Benzinkiosken laa, saa den viste Kiosken liggende inde paa et Stykke af det til Jacobsen udlejede Areal. Nu er det selvfølgelig i sig selv ukorrekt at udstede en Kontrakt med et raderet Dokument, og da Jacobsen var overbevist om, at det ikke var den Arealplan, han havde kontraheret om, og derfor heller ikke kunde være den, som fandtes i den af ham underskrevne Hovedkontrakt, insisterede han paa at faa Hovedkontrakten at se. Det fik han. Hovedkontraktens Arealplan viste sig at være den samme som Arealplanen i Kontraktgenparten, og ogsaa denne var raderet,

efter Sporene at dømme sandsynligvis flere Gange, medens Genpartens Arealplan kun havde været raderet een Gang. Da Banerne ikke des mindre pure nægtede at have gjort sig skyldig i nogen Fejl, endsiges nogen Ombytning eller ulovlig Radering, og da Bygningsentreprenøren samtidig truede med at standse Byggeriet, havde Jacobsen ingen anden Udvej end efter Aftale med Jarmund, men paa Jacobsens Bekostning, at flytte Benzinkiosken. Det afstedkom naturligvis Forsinkelser og som Følge deraf økonomiske Tab, hvorfor han meddelte Banerne, at han forbeholdt sig Regres overfor dem. Banerne benægtede, at de hæftede for de opstaaede Tab og Omkostningerne ved Kioskens Flytning, og nægtede at yde nogen Erstatning.

Sagen udvikler sig senere igennem forskellige Retssager mellem Jacobsen og Banerne. Under en Sag i Østre Landsret i 1928 fastholdt Banerne stadig, at det var Jacobsen, der uretmæssigt havde sat sig i Besiddelse af mere Areal, end han havde lejet, og over for den raderede Arealplan i Kontraktgenparten gjorde man gældende, at det ikke var denne Arealplan, der var den afgørende, men derimod den i den forseglede Hovedkontrakt indeholdte Plan. Under Sagen i Østre Landsret fremlagde Statsbanerne Hovedkontrakten, der nu indeholdt en uraderet Arealplan, endskønt den Arealplan, Jacobsen gentagne Gange forinden havde set i Hovedkontrakten, var raderet paa samme Maade som Arealplanen i Kontraktgenparten.

Jacobsen hævdede derfor ud fra denne sin Viden, at Statsbanerne atter havde ombyttet Arealplanen i Hovedkontrakten og havde gjort det i den Hensigt at skuffe i Retsforhold. Det er naturligvis utroligt, ja, det maa ligge uden for Mulighedernes Grænse, at en fornem Statsinstitution skulde anvende saa grove Midler for at holde en Modstander Stangen. Jacobsen kunde heller ikke føre Bevis for sin Paastand, og Østre Landsret lagde Hovedkontraktens Arealplan og Statsbanernes Korrespondance Arealplanen vedrørende til Grund for sin Afgørelse, der var en Afvisning af Jacobsens Klagepunkter, en Afgørelse, Højesteret stadfæstede i 1929.

Forholdet bedrede sig ikke. Og da Jacobsen i en Skrivelse til Statsbanernes Generaldirektør i 1931 beskyldte Statsbanernes Embedsmænd for vitterlig Falsk, Bedrageri, Svig og urigtige Vidneforklaringer, anlagde det offentlige, paa Statsbanernes Foranledning, Straffesag mod Jacobsen, og han blev den 22. December 1932 idømt en Bøde paa 200 Kr., og Be-